

7. U autora

Autor čte scénář. V průběhu rozhovoru Láška připravuje láskyplně čaj – v tuto chvíli drží konvici v ruce a poslouchá.

Autor: „Artur jej následuje, ale už cítíme, že mezi nimi není něco v pořádku.“ – Co si o tom myslíš, Lásko?

Láška: Mmmm, ty jsi můj miláček.

Autor: *K divákům, trochu zklamaně.* Takže se ti to nelíbí.

Láška: *Rychle jej jde utěšovat. Konvici položí na autorův stůl, obejmě jej zezadu, přitiskne se k němu.* Ale líbí, zlatíčko, moc – *zdůrazní*, jen – zní to nehotově. Aby to diváci – *zdůraznit* pochopili.

Autor: *pohládí její ruku, opře si o ni hlavu* Spíše se obávám, že se zaleknou těch předchozích nesmyslů.

Láška: Nesmyslů? *Pohládí jej po vlasech, druhá ruka je na rameni.*

Autor: Čtyřicet dva! <pauza, v níž se vyzývavě rozhledne po divácích> Čtyřicet dva nesmyslů jsem tam našel.

Láška: Tolik? *Snaží se skrýt zděšené překvapení, přestane se jej dotýkat, stojí vedle něj.*

Autor: Právě, navíc jsou ty nesmysly na bázi té hry, takže lze říct, *pauza* že je to jeden velký nesmysl.

Láška: Tomu nerozumím. *Jde opět k čaji a bude vybírat z různých krabiček.*

Autor: *Vstane a s papíry v ruce jde k divákům vlevo. Občas se natočí k Láске.* Třeba tady, Bůh naznačuje, že není schopen vytvořit nejlepší možný svět. *Pomineme-li, že je to v rozporu s jeho všemohoucností, tak Jenže* tady na začátku třeba řekl, že vytvořil nejhorší možné místo – *se sebeironií. Rozpráhne ruce, přímo křičí:* No není to jasný protimluv? *Dva tři kroky doprava:* Vždyť jestli dokáže vytvořit něco nejhoršího, *následující větu zdůraznit pomalou dikcí, dva tři kroky zpět doleva* proč by nezvládl i něco nejlepšího, když je všemocný.

Láška: Já v Boha nevěřím. *Jednu krabičku vybere a vezme do rukou.* Doufám, že dnes nepřijde. *S obavou v hlase.* Začne hledat konvici.

Autor: Kdo? – Aha, ona. Neboj se! *Přejde k divákům uprostřed, nebo až vpravo, když jeden problém vypadl.* Ha, vidíš, a tady máme další věc. Vždyť to celé plave na vodě.

Láška: Vyjadřuj se jasně, ať ti rozumím. *Během následujícího argumentu uvidí konvici, jde pro ni, nalije vodu, zapne.*

Autor: ~~Jádro argumentu MRDL spočívá na tom, že považuje za ekvivalentní říct „Věřím, že existují způsoby, jak by se věci mohly mít“ a „Existuje mnoho entit odpovídajících popisu „způsoby, jak by se věci mohly mít.““ To je přeci založeno na víře v to, že by se věci mohly mít jinak. Co když jinak být nemohou?~~

Láška: ~~Jak to myslíš? Jako že je všechno dané osudem? Začne chystat hrníčky.~~

Autor: ~~Kdepak. Chci tím říct, že se v tom naprosto špatně přistupuje k pojmu možný svět. Něco v papírech podtrhne. Nebo dramatičtěji: Chce něco napsat, jen tak v ruce mu to nejde, vzteky papír roztrhne, kousek zmuchlá a hodí do diváků.~~ To není nějaké místo, které existuje, ~~dejme tomu,~~ za nějakými dveřmi, nebo horizontem.

Láška: No, a co to tedy je? *Z vybrané krabičky vezme jeden sáček a dá do hrníčku, druhý zase začne hledat.* Vždyť se to jmenuje svět, tak by to měl být nějaký svět, to dá rozum.

Autor: *Přejde k divákům vpravo. Tam už možná je, tak jen přešlápne, zamyslí se...* Svět, to je takové zavádějící slůvko. Zkus si ho nahradit třeba všefákajícím spojením „maximálně konzistentní třída propozic“.

Láška: *Ironicky* Hmm, hnedle to dává smysl. *Během následující repliky vybere druhý čaj a dá do druhého hrníčku.*

Autor: ~~No prostě nepřístupuj k tomu jako ke světu, k něčemu, v čem můžeš pobíhat a žít svůj život, ale jako, třeba, k divadelní hře. Ne, ne, raději jako ke knize. Ta taky musí dávat smysl, aby byla dobrá.~~

Láska: ~~Já jsem ale třeba četla/viděla ... a ta smysl nedávala. Je třeba doplnit, nic mě nenapadlo.~~

Autor: *Mávne rukou – je to marné. Jde doleva, tj. vrací se zase ke svému stolku. Dobrý příklad nekonzistentní slátaniny. Škodolibě se zasměje. Vidiš, jaký je v tom rozdíl? Podstata tkví v tom, že to, co je napsáno v dobrém scénáři knize, by se mohlo za určitých okolností stát. A tohleto, co mám před sebou, tento scénář, to se za žádných okolností nikdy stát nemůže, to je – v tuto chvíli s odporem hodí papíry na stůl. prostě slátanina. Sedne si, demonstrativně založí ruce na prsou. Nechápu, jak si mohou myslet, že se to bude líbit.*

~~L: Víš, jestli se spíš nebudou zlobit, že jim ten text dodáš tak pozdě. Zalije oba čaje.~~

~~Aut: Trhne sebou, oprávněně se lekne. Myslíš? Že by mi nadávali? Nebo mě mučili? Či dokonce – já ještě nechei umřít!~~

L: Neboj se, budu tě bránit vlastním tělem. *Bojovně, rozhodně. Věř mi – určitě to nakonec dopadne dobře. Přinese mu čaj.*

Aut: *s vděkem Miláčku!*

Láska: Přinesu ti sušenky, chceš? *Je třeba změnit sušenky, aby pak diváky nemátlo, že je zčistajasna přinese Kuni. Nechávám na Autorovi.*

Autor: Ano, prosím, jsi velmi laskavá. Jak bych bez tebe ten život jen zvládl? <odejde>

Autor pije čaj, čte si ve scénáři, škrta, opravuje etc. Vrazí Artur (dveřmi).

Artur: Dobrý...totiž překotně si sundává brýle, mohla by mu přitom zavazet Kočka, A-arture! *Oslovení velmi nejistě.*

Autor: Přejete si? *Naopak si překvapeně posune brýle. A mohl by vyskočit ze židle jako A. na začátku.*

Artur: Jistě, ze mě nemusíš mít strach. *Vzpomíná, zdaleka není tak suverénní jako Artie.*

Autor: *Prohlédne si jej zblízka. Panebože, vždyť vy vypadáte jako já... otočí se k divákům a znáte mé jméno!*

Artur: Kdepak, nejsem klon. Jsem tvůj protějšek.

Autor: Z jiného...možného...světa? *Autor musí dát najevo radost – začíná se potvrdovat jeho „slátanina“.*

Artur: Ano, ano! *Radostně, že se podařilo vše vyjasnit.*

Autor: Jste opilý? *Ale přece jen je skeptik, tak tomu nechce tak snadno věřit.*

Artur: Ne, ale mám Kočku.

Autor: *vydechne – teprve teď uvěří, Kočka je nezvratný důkaz. Klíč ke světům.*

Artur: *pokývá hlavou Za dveřmi.*

Autor: A nemohl byste mi ji...? – *Téměř se vrhne na Artura, ale zarazí se, ví přece, jak vzácné zboží Kočka je. Proto se snaží Artura přesvědčovat.* Abyste mi rozuměl, kdysi jsem udělal velkou chybu a oženil se s – zkrátka velkou chybu.

Láska: <mimo scénu> Chceš k tomu mléko?

Artur: <trhne sebou, zasněně> Láska. *Divá se dojatě za hlasem Lásky, téměř nevědomky sundává Kočku a podává ji přes ruku Autorovi, aniž se na něj podívá.*

Autor radostně vstane a vyběhne dveřmi.

Artur: *Sedne si, chystá se na příchod Lásky, představuje si, jak ji obejmě – Lásko! Po chvíli vezme papír ze stolu. Život přeci není na papíře. – Takhle to Leibniz nemyslel. – Jak zemře Artur? – Plantinga je vůl. – Hele, tohle vypadá jako poznámky k nějaké hře!*

Otevřou se dveře, přichází Kunigunda se sušenkami.

Kunigunda: První balíček byl plesnivej, ale tenhle je čerstvý. *Jestliže budou opraveny „sušenky“ při odchodu Lásky, což je asi třeba, musí se upravit i tato formulace, aby bylo jasné, o balíčky čeho se jedná. Z posledních řad by sušenky nebyly rozeznatelné.*

Artur: Cože? *Opět vstane jako na začátku.*

Kunigunda: Vždyť s ušima nic nemáš.

Artur: No dovolte? Co tady chcete? Jak jste se sem dostala?

Kunigunda: Dveřmi, ty starý blázne. To už ani nepoznáš svou manželku?

Artur: Manželku? *Zděšeně si sedne, hledí do prázdna.*

Artur jí sušenky, aby nemusil mluvit, Kunigunda se mu snaží posadit na klín. Petr K. bez kostýmu (?) cinkne na triangu, a díky tomu se Artur začne dusit sušenkou, až se úplně udusí. Pomůže mu i Kunigunda, která se jej snaží drsným způsobem zachránit – facky, třepe s ním...

Kunigunda: Pomoc, policie! On nedýchá vzduch tohoto světa! *Nešťasně chodí kolem něj, může mu zvednout ruku...*

Policie1: *Vstupuji. Jménem policie, přichází zákon. Drsně, velitelsky. Upraví si čepici a založí ruce za zády.*

Policie2: Počkat, počkat. *Najednou se zastaví, podezřavě se podívá na diváky, zvedne ruku.*

Policie1: *Ha, zdá se nám to? K P2.*

Policie2: Nebo se to už stalo? *Popojde více do středu a mluví k divákům.*

Láska: *nakoukne ze dveří a zklamaně: Ach ne, přišla! Podívá se pozorněji a zděšeně: Ach ne, Arture! V slzách odběhne.*

Policie1: Už zase? *Uvidí mrtvého Artura.*

Policie2: Je tohle Nepravděpodobná 1729? *Obezřetně ustupuje dozadu, kryje si záda před Kunigundou. Nemá daleko k tomu, aby tasil – stačí sebemenší ohrožení.*

~~(Láska: Miláčku, proč si mě jen opustil?)~~

Kunigunda: Nikoliv, pánové, ale uvařím vám čaj, naleju koňak...

Policie1: Tak to tedy ne, na to se vám můžem! *Zahrozí pěstí.*

Policie2: Přesně tak, rozejděte se, tohle si nemusíme nechat líbit. *Znovu jde k divákům, dojde až ke kolegovi.*

Policie1: Rozejděte se! Tady už nebude nic k vidění. *A bude-li technik co k čemu, právě v tomto okamžiku zhasne světla. Konec.*